

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Roman Stachowiak

Sędziowie: SA Bogdan Wysocki (spr)

SA Jan Futro

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2014 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.**

przy udziale dłużniczki **G. R.**

o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego

na skutek zażalenia dłużniczki

na postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 22 listopada 2010 r., sygn. akt: IX GCo 249/10

postanawia:

- 1. zmienić zaskarżone postanowienie i oddalić wnioski o nadanie klauzuli wykonalności,**
- 2. zasądzić od wierzyciela D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. na rzecz dłużniczki G. R. kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Bogdan Wysocki Roman Stachowiak Jan Futro

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy prawomocnemu nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w dniu 13 września 2007 r., sygn. akt IX GNc 492/07 nadał klauzulę wykonalności na rzecz wnioskodawcy D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. na którego przeszło uprawnienie wierzyciela Banku (...) S.A. w W. oraz zasądził od dłużnika na rzecz wierzyciela kwotę 127 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu orzeczenia wskazał, że wnioskodawca przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., będący dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 788 § 1 k.p.c., czym wykazał, że nabył wierzycielność od Banku (...) S.A. w W.. Wobec tego jego wniosek o nadanie klauzuli wykonalności należało uwzględnić.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła dłużniczka, zaskarżyła je w całości i wniosła o jego uchylenie. Dłużniczka zarzucała rozstrzygnięciu naruszenie art. 139 k.p.c. w zw. z art. 135 k.p.c. w zw. z art. 126 § 2 k.p.c. w zw. z art. 136

k.p.c. poprzez przyjęcie, że nastąpiło skuteczne doręczenie jej nakazu zapłaty z dnia 13 września 2007 r. w sprawie IX GNc 492/07 w trybie doręczenia zastępczego i że nakaz ten jest prawomocny.

Wnioskodawca wniósł o oddalenie zażalenia oraz o zasądzenie od dłużniczki na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie.

Żaląca nie kwestionowała, że wnioskodawca zgodnie z dyspozycją art. 788 § 1 k.p.c. wykazał za pomocą dokumentu urzędowego, że nabył wierzytelność od poprzedniego wierzyciela tj. od Banku (...) S.A. w W.. Dłużniczka podnosiła tylko, że brak jest podstaw do nadawania klauzuli wykonalności przedmiotowemu nakazowi zapłaty z uwagi na fakt, iż nie jest on prawomocny i w związku z tym nie może stanowić tytułu egzekucyjnego.

Zasadnym okazał się zarzut dłużniczki braku prawidłowego doręczenia nakazu zapłaty z dnia 13 września 2007 r. wydanego przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie IX GNc 492/07. Doręczenie pozwanej tego nakazu zapłaty nastąpiło w sposób określony w art. 139 § 1 k.p.c. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego dopuszczają zastępcze doręczenie pism, opierające się na domniemaniu, że pismo doszło do rąk adresata. Stosownie do art. 139 § 1 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym w dniu dokonywania doręczenia dłużnicze przesyłki w sprawie IX GNc 492/07 tj. w dniu 14 września 2007 r. wskazywały one, że w razie niemożności doręczenia pisma bezpośrednio adresatowi lub w sposób przewidziany w art. 138 k.p.c. należy złożyć pismo w urzędzie pocztowym lub lokalu organu gminy, a zawiadomienie o tym umieścić na drzwiach mieszkania adresata lub w skrzynce pocztowej. Jednakże podstawowym warunkiem skuteczności takiego zastępczego doręczenia jest to, by adresat mieszkał istotnie pod wskazanym adresem.

Szczególna ostrożność powinna być zachowana przy pierwszym doręczaniu pisma pozwanemu, dokonanie pozwanemu pierwszego doręczenia w sposób przewidziany w art. 139 § 1 k.p.c., pod wadliwym adresem, pozbawia go bowiem możliwości obrony. Dalsze doręczenia nie mają już tak zasadniczego znaczenia, gdyż zgodnie z art. 136 § 1 i 2 k.p.c. strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić sąd o każdej zmianie swego zamieszkania pod rygorem pozostawienia pisma sądowego w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia.

Żaląca wykazała poprzez dołączenie odpowiednich dokumentów w postaci min. zaświadczenia Prezydenta Miasta P. z dnia 10 lipca 2013 r. (k. 57), wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 września 2002 r. (k.58), umowy majątkowej małżeńskiej z dnia 11 września 2002 r. (k. 59 - 60), pism z ZUS (k.61, 62, 90 - 96), że pod adresem na który została skierowana w dniu 14 września 2007 r. przesyłka sądowa zawierająca nakaz zapłaty z dnia 13 września 2007 r. w sprawie IX GNc 492/07 Sądu Okręgowego w Poznaniu tj. ul. (...) w P., nie zamieszkiwała już od 1 lutego 2000 r. Wobec tego dokonanie doręczenia w/w przesyłki dłużnicze pod adres pod którym już nie zamieszkiwała doręczenie zastępcze na podstawie art. 139 § 1 k.p.c. przez złożenie pisma w placówce pocztowej nie może być skuteczne, ponieważ nie ma możliwości dochowania wymaganego w tym przepisie umieszczenia zawiadomienia o pozostawieniu pisma w placówce pocztowej na drzwiach mieszkania adresata lub w jego skrzynce pocztowej. Brak adnotacji poczty, że adresat nie mieszka pod wskazanym adresem lub że wyprowadził się nie sankcjonuje wadliwego doręczenia, zwłaszcza, że doręczyciel może nie wiedzieć, kto mieszka pod wskazanym adresem (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2009 r., IV CNP 87/08, LEX nr 603176).

Wobec tego niedopuszczalne było uznanie za doręczoną przesyłki zawierającej nakaz zapłaty i w związku z tym doręczeniem nie rozpoczął biegu termin do wniesienia zarzutów. Zatem nakaz zapłaty z dnia 13 września 2007 r. w sprawie IX GNc 492/07 Sądu Okręgowego w Poznaniu nie stał się prawomocny wobec dłużniczki, a co za tym idzie, nie jest wobec niej tytułem egzekucyjnym i w konsekwencji brak było podstaw do nadania przeciwko niej klauzuli wykonalności (art.777 § 1 pkt 1 k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art.386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c. zmienił zaskarżone i orzekł jak w pkt 1 sentencji orzeczenia. O kosztach postępowania zażaleniowego orzekł w pkt 2 na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c.

Bogdan Wysocki Roman Stachowiak Jan Futro